

Nieuwsbrief SR Updates - Nummer 24, 2015

Nummer 24, 2015

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:1771](#) 30-06-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:1770](#) 30-06-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:1755](#) 30-06-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:1769](#) 30-06-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:1705](#) 23-06-2015

RECHTSPRAAK

Proeftijd door het hof ten onrechte vastgesteld op drie in plaats van op twee jaren.

Het dictum van het bestreden arrest houdt onder meer het volgende in:

‘Veroordeelt de verdachte tot een gevangenisstraf voor de duur van 9 (negen) maanden.

Bepaalt dat de gevangenisstraf niet ten uitvoer zal worden gelegd, tenzij de rechter later anders mocht gelasten omdat:

- de verdachte zich voor het einde van een proeftijd van 3 (drie) jaren aan een strafbaar feit heeft schuldig gemaakt of
- ten behoeve van de vaststelling van zijn identiteit geen medewerking heeft verleend aan het nemen van vingerafdrukken of geen identiteitsbewijs als bedoeld in artikel 1 van de Wet op de identificatieplicht ter inzage heeft aangeboden of
- geen medewerking heeft verleend aan het reclasseringstoezicht, bedoeld in artikel 14d, tweede lid, van het Wetboek van Strafrecht, de medewerking aan huisbezoeken daaronder begrepen
- dan wel de hierna te noemen bijzondere voorwaarden niet heeft nageleefd.

Stelt als bijzondere voorwaarde dat de verdachte zich gedurende de proeftijd zal laten behandelen bij de Forensisch Psychiatrische Polikliniek De Horst te Maastricht of een soortgelijke ambulante forensische zorginstelling, ter beoordeling van de reclassering, waarbij de verdachte zich zal houden aan aanwijzingen die hem in het kader van die behandeling door of namens de instelling/behandelaar zullen worden gegeven, zolang de reclassering dit binnen de grenzen van de proeftijd noodzakelijk acht.

Stelt als bijzondere voorwaarde dat de verdachte zich binnen drie werkdagen na het onherroepelijk worden van de uitspraak bij de Reclassering Nederland meldt op het adres Heerderweg 25 te Maastricht en zich vervolgens gedurende de proeftijd op door de reclassering te bepalen dagen en tijdstippen zal melden bij de reclassering, zo frequent en zo

lang de reclassering dit binnen de grenzen van de proeftijd noodzakelijk acht.

Geeft de reclassering opdracht toezicht te houden op de naleving van deze voorwaarden en de verdachte ten behoeve daarvan te begeleiden.’

Blijkens hetgeen onder 2.2 is weergegeven heeft het hof een proeftijd van drie jaren vastgesteld wat betreft de naleving van de algemene en bijzondere voorwaarden. Het hof heeft deze proeftijd ten onrechte aldus vastgesteld nu deze ten aanzien van zowel de algemene voorwaarden als de bijzondere voorwaarden – gelet op het in deze zaak nog geldende artikel 14b lid 2 (oud) Sr, in verbinding met artikel 14c lid 1 (oud) Sr, respectievelijk artikel 14c lid 2 onder 5° (oud), Sr – ten hoogste twee jaren kon bedragen.

Het middel is terecht voorgesteld. De Hoge Raad zal deze misslag herstellen.

Het middel klaagt dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM in de cassatiefase is overschreden omdat de stukken te laat door het hof zijn ingezonden.

Het middel is gegrond. Dit moet leiden tot vermindering van de aan de verdachte opgelegde taakstraf van 120 uren, subsidiair 60 dagen hechtenis.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak doch uitsluitend ten aanzien van de vastgestelde proeftijd van drie jaren, het aantal uren te verrichten taakstraf en de duur van de vervangende hechtenis, bepaalt dat de door het hof opgelegde gevangenisstraf van negen maanden niet ten uitvoer zal worden gelegd, tenzij de rechter later anders mocht gelasten op de grond dat de verdachte vóór het einde van de proeftijd van twee jaren de hiervoor in 2.2 weergegeven algemene of bijzondere voorwaarden niet heeft nageleefd, vermindert het aantal uren taakstraf en de duur van de vervangende hechtenis in die zin dat deze 114 uren, subsidiair 57 dagen hechtenis, bedragen en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 30-06-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:1755

Zaaknummer: 13/05602

Rechters: A.J.A. van Dorst, J. de Hullu en V. van den Brink

Advocaten: E.E.W.J. Maessen

Wetsartikelen: 14b (oud) Sr en 14c (oud) Sr

RECHTSPRAAK

Aan de in de tenlastelegging gebezigde termen ‘een gewoonte maken’ en ‘omzetten’ komt voldoende feitelijke betekenis toe.

Het middel behelst onder meer de klacht dat het hof het verweer strekkende tot partiële nietigverklaring van de inleidende dagvaarding ten aanzien van het onder 3 tenlastegelegde feit wat betreft het bestanddeel ‘omzetten’ ten onrechte, althans onvoldoende gemotiveerd heeft verworpen.

De tenlastelegging is toegesneden op artikel 420bis lid 1 aanhef en onder b Sr in verbinding met artikel 420ter lid 1 Sr. Voor zover het middel berust op de opvatting dat de in de tenlastelegging gebezigde, aan die bepaling ontleende term ‘omzetten’ onvoldoende feitelijke betekenis toekomt, faalt het daar deze opvatting onjuist is.

Het middel behelst onder meer de klacht dat het hof het verweer strekkende tot partiële nietigverklaring van de inleidende dagvaarding ten aanzien van het onder 3 tenlastegelegde feit wat betreft het bestanddeel ‘een gewoonte maken’ ten onrechte, althans onvoldoende gemotiveerd heeft verworpen.

De tenlastelegging is toegesneden op artikel 420bis lid 1 aanhef en onder b Sr in verbinding met artikel 420ter lid 1 Sr. Voor zover het middel berust op de opvatting dat de in de tenlastelegging gebezigde, aan die bepaling ontleende term ‘een gewoonte maken’ onvoldoende feitelijke betekenis toekomt, faalt het daar deze opvatting onjuist is.

Het middel klaagt dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM in de cassatiefase is overschreden omdat de stukken te laat door het hof zijn ingezonden.

Het middel is gegrond. Dit moet leiden tot vermindering van de aan de verdachte opgelegde geldboete van € 500.000.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de hoogte van de opgelegde geldboete, vermindert de geldboete in die zin dat deze € 497.500 bedraagt en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 30-06-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:1770

Zaaknummer: 14/00002

Rechters: A.J.A. van Dorst, J. de Hullu en V. van den Brink

Advocaten: M.L.M. van der Voet

Wetsartikelen: 261 Sv

RECHTSPRAAK

Falende klacht met betrekking tot het begin van uitvoering van het voorgenomen misdrijf van artikel 26 lid 1 WWM.

Het middel is gericht tegen het oordeel van het hof dat er wat betreft feit 2 een begin van uitvoering was van het in de bewezenverklaring bedoelde misdrijf.

Blijkens de bewijsvoering heeft het hof vastgesteld dat de verdachte naar aanleiding van een op internet geplaatste advertentie waarin een vuurwapen te koop werd aangeboden telefonisch contact heeft gezocht met de verkoper, [betrokkene]. Hij heeft deze verkoper daarbij gerichte vragen gesteld over het aangeboden vuurwapen en de bijbehorende munitie. Tijdens dat gesprek heeft hij aangegeven het wapen daadwerkelijk te willen kopen en daarmee 'geprobeerd een overeenkomst te sluiten die tot het door hem voorhanden krijgen van het vuurwapen zou leiden'. De verkoper was echter niet bereid het vuurwapen te leveren toen hem bleek dat de verdachte geen verlof voor het bezit van een vuurwapen had.

Gelet op deze vaststellingen geeft het kennelijk oordeel van het hof dat de bewezenverklaarde gedragingen van de verdachte naar de uiterlijke verschijningsvorm zijn gericht op de voltooiing van het delict dat bestaat in het voorhanden hebben van een vuurwapen en dat die gedragingen dus moeten worden aangemerkt als een begin van uitvoering van het voorgenomen misdrijf van artikel 26 lid 1 Wet wapens en munitie, niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is het, de gevoerde verweren in aanmerking genomen, evenmin onbegrijpelijk.

Het middel faalt.

Het middel klaagt dat het hof heeft verzuimd de duur van de vervangende hechtenis te bepalen.

In aanmerking genomen dat ingevolge artikel 22d Sr de rechter bij het opleggen van een taakstraf de duur van de vervangende hechtenis dient vast te stellen, is het middel terecht voorgesteld. De Hoge Raad zal, met vernietiging van de bestreden uitspraak in zoverre, doen wat het hof had behoren te doen.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend voor zover daarbij is verzuimd toepassing te geven aan artikel 22d Sr, beveelt dat de vervangende hechtenis twintig dagen beloopt en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 30-06-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:1769

Zaaknummer: 14/01195

Rechters: W.A.M. van Schendel, B.C. de Savornin Lohman, J. de Hullu, Y. Buruma en V. van den Brink

Advocaten: R.P. Snorn

Wetsartikelen: 26 WWM en 22d Sr

RECHTSPRAAK

Het oordeel van het hof dat de verdachte de auto zich wederrechtelijk heeft toegeëigend, is niet toereikend gemotiveerd.

Het middel bevat de klacht dat de in de zaak met parketnummer 15/152874-12 bewezenverklaarde wederrechtelijke toe-eigening niet uit de bewijsvoering kan volgen.

In de tenlastelegging en bewezenverklaring is het begrip ‘zich wederrechtelijk toe-eigenen’ gebezigd in de betekenis die daaraan in artikel 321 Sr toekomt. Volgens vaste rechtspraak is van zodanig toe-eigenen sprake indien een persoon zonder daartoe gerechtigd te zijn als heer en meester beschikt over een goed dat aan een ander toebehoort (vgl. onder meer HR 13 januari 2015, ECLI:NL:HR:2015:57).

Blijkens de bewijsmiddelen heeft de verdachte niet ervoor gezorgd dat de auto na afloop van de leaseovereenkomst werd teruggegeven aan [A], aan wie de auto toebehoorde. Aan die omstandigheid kan evenwel niet zonder meer de conclusie worden verbonden dat de verdachte na afloop van de leaseovereenkomst over de auto ‘als heer en meester is gaan beschikken’. De gebezigde bewijsmiddelen houden geen andere feiten of omstandigheden in waaruit dat zou kunnen worden afgeleid. Het oordeel van het hof dat de verdachte die auto zich wederrechtelijk heeft toegeëigend, is daarom niet toereikend gemotiveerd.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak voor zover aan het oordeel van de Hoge Raad onderworpen (de beslissingen ter zake van het onder parketnummer 15/152874-12 tenlastegelegde) en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 30-06-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:1771

Zaaknummer: 14/02471

Rechters: W.A.M. van Schendel, B.C. de Savornin Lohman en H.A.G. Splinter-van Kan

Advocaten: M.L.M. van der Voet

Wetsartikelen: 321 Sr

RECHTSPRAAK

Het oordeel van het hof dat sprake is van witwassen getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting en is evenmin onbegrijpelijk.

Het middel klaagt onder meer over het oordeel van het hof dat wat betreft het in de bewezenverklaring onder 3 genoemde geldbedrag sprake is van medeplegen van 'witwassen'.

Het middel doet een beroep op recente rechtspraak van de Hoge Raad over in het bijzonder het verwerven of voorhanden hebben van onmiddellijk uit eigen misdrijf afkomstige voorwerpen. Die rechtspraak komt er – kort gezegd – op neer dat in zulke gevallen bepaaldelijk eisen worden gesteld aan de motivering van het oordeel dat sprake is van (schuld)witwassen in die zin dat dan uit die motivering moet kunnen worden afgeleid dat de verdachte het voorwerp niet slechts heeft verworven of voorhanden gehad, maar dat zijn gedragingen ook (kennelijk) gericht zijn geweest op het daadwerkelijk verbergen of verhullen van de criminele herkomst van het voorwerp. Deze rechtsregels hebben slechts betrekking op het geval dat de verdachte voorwerpen heeft verworven of voorhanden heeft gehad, terwijl aannemelijk is dat die voorwerpen onmiddellijk afkomstig zijn uit een door de verdachte zelf begaan of medegepleegd misdrijf (vgl. HR 21 april 2015, ECLI:NL:HR:2015:1090).

Uit de door het hof gebezigde bewijsmiddelen kan worden afgeleid dat het in de bewezenverklaring onder 3 genoemde geldbedrag, dat afkomstig is uit de hennepsteelt, toebehoorde aan de zwager van de verdachte en dat dit geldbedrag door de verdachte voor zijn zwager in een kluis in zijn woning werd bewaard. Het kennelijke oordeel van het hof dat te dezen geen sprake is van een onmiddellijk uit eigen misdrijf afkomstig voorwerp getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting. Dit oordeel is ook niet onbegrijpelijk.

Het middel faalt in zoverre.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 23-06-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:1705

Zaaknummer: 13/04731

Rechters: W.A.M. van Schendel, H.A.G. Splinter-van Kan en Y. Buruma

Advocaten: M.J. Lamers

Wetsartikelen: 42obis Sr